

Bělejší než vlečka bílé paní, je čerstvě padlý sníh,
přichází tajně bez pozvání, tak jako první hřích,
padá kam chce a nemá ani zdání, kde je sever či jih.

Vločky mně jemně hladí po vlasech, na tváři cítím jejich dech,
celý se slastně nořím do sněhu, píšu tu ódu na něhu.

Smutnější než píseň Viktorčina, je sníh když roztává,
uplakaný jako piják vína, se teplo podává
a žaluje jak promlčená vina, že slunce vyhrává.

Jaro mně jemně hladí po vlasech, čas chladu zvolna ztrácí dech,
zas jedna iluze je rozbitá, sníh slunci teplo vyčítá.

Tak najednou jaro už je tu, přišla doba jarních rozkvětů,
jaro to je doba možných objetí,
|: tak najednou jaro už je tu je, se zelenou barvou naděje,
jaro čisté jako ztráta paměti :|